

POSTANOWIENIE

Dnia 6 marca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

w sprawie **K. P. i Ł. P.**

skazanych za przestępstwa z art. 159 k.k. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 6 marca 2025 r.,

wniosku obrońcy skarżących w przedmiocie wstrzymania wykonania prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie

z dnia 30 października 2023 r., sygn. akt II AKa 64/23

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu

z dnia 22 grudnia 2020 r., sygn. akt II K 14/20

p o s t a n o w i ł:

wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu wyrokiem z dnia 22 grudnia 2020 r., sygn. akt II K 14/20 uznał K. P. i Ł. P. za winnych popełnienia czynu z art. 159 k.k. w zb. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to wymierzył K. P. karę 6 lat pozbawienia wolności, a Ł. P. karę 5 lat pozbawienia wolności.

Obrońca oskarżonych wniósł apelację od tego wyroku, ale Sąd Apelacyjny w Rzeszowie wyrokiem z dnia 30 października 2024 r., sygn. akt II AKa 64/23 zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Od prawomocnego wyroku kasację wywiódł obrońca obydwu skazanych wnosząc o wstrzymanie wykonalności wydanego orzeczenia z uwagi na zasadność kasacji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 532 § 1 k.p.k., w razie wniesienia kasacji Sąd Najwyższy może wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia kasacji. Po raz kolejny należy podkreślić, że norma ta nie wskazuje wprawdzie przesłanek, od spełnienia których zależy wstrzymanie wykonalności zaskarżonego orzeczenia, to niewątpliwie winna ona mieć zastosowanie do sytuacji wyjątkowych, uzasadnionych szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z: dnia 18 listopada 2003 r., IV K.K. 347/03, OSNwSK 2003, poz. 2465; z dnia 22 lutego 2007 r. WO 4/07, OSNwSK 2007, poz. 493). Wprowadza bowiem wyjątek od zasady niezwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń, wynikającej z art. 9 k.k.w., zaś prawomocne wyroki korzystają z domniemania ich prawidłowości (*res iudicata pro veritate accipitur*). Samo wniesienie kasacji nie ma więc *ex lege* wpływu na wykonanie zaskarżonego nią prawomocnego rozstrzygnięcia. Nie stanowi zatem ani dostatecznej podstawy do wstrzymania wykonania prawomocnych wyroków, ani nie wzrusza prawomocności zaskarżonego orzeczenia.

W tej sytuacji, mając na względzie to, że zastosowanie przepisu art. 532 § 1 k.p.k. może nastąpić tylko wówczas, gdy owa zasadność zarzutów kasacji jawi się jako nieomal pewna, co dopiero może uzasadniać odstępstwo od nakazu bezzwłocznego wykonania prawomocnego orzeczenia – nie przesądzając – końcowej oceny zasadności kasacji obrońcy skazanego – stwierdzić należy, iż tego rodzaju zaszłość nie wystąpiła. Według obecnej oceny – dokonanej w wymiarze determinowanym potrzebą niniejszego postępowania – prawdopodobieństwo uwzględnienia kasacji nie jest na tyle jednoznacznie pewne, by to stanowiło wystarczającą podstawę do zastosowania przywołanej regulacji.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji.

[J.J.]

[a.t]